

PROLOG

Svanulo je nad Ulicom Peachtree. Sunčeve zrake usjekle su prolaz u središtu grada, pored dizalica koje na gradilištima čekaju da zagrabе zemlju i izvuku nebodere, hotele, kongresne centre. Mraz je prošarao parkove. Magla struji po ulicama. Stabla polako uspravljaju kičme. Vlažno, zrelo tijelo grada streми u svjetlost studenoga.

Jedini zvuk bili su koraci.

Policajac Jimmy Lawson teško je koračao po pločniku, a stupanje službenih čizama odzvanjalo je između zgrada. Znojio se. Lijevo mu je koljeno klecalo. Trpio je strašne bolove. Svaki mišić napregnut je do pucanja. Škrgutao je zubima. Srce mu je tuklo kao bubanj.

Prešao je Ulicu Pryor koračajući po kvadratnoj sjeni Equitable, nebodera obloženog crnim granitom. Koliko je ulica Jimmy prešao? Koliko ulica mora prijeći?

Na ramenu je kao vreću brašna nosio Dona Wesleya. Baš poput vatrogasca. Teže je nego što se čini. Jimmyja su leđa užasno boljela. Kičma mu se svijala od napora. Drhtavom rukom čvrsto je držao Donove noge na prsima. Muškarac je možda već umro. Bio je nepomičan. Njegova glava lupkala je Jimmyja po leđima dok

je brzo teturao niz Edgewood, brže nego što je ikad nosio loptu po nogometnom igralištu. Nije znao slijeva li se to Donova krv ili njegov znoj po bedrima i kaplje mu u čizme.

Neće preživjeti. Nema šanse da čovjek ovo preživi.

Iza ugla polako se pojavio pištolj. Jimmy ga je gledao kako klizi uz rub betonskog zida. Munje su bljesnule iz cijevi. Raven MP-25. Spremnik sa šest metaka, prigušeni trzaj, poluautomatski. Klasično oružje subotnjih večeri. Za dvadeset pet dolara može se kupiti na svakom uglu u getu.

To je, naposljetku, i bila cijena života njegovog partnera. Dvadeset pet dolara.

Jimmy je u trku pokleknuo kod First Atlanta banke. Lijevim koljenom gotovo je zagrebao asfalt. Ipak, ostao je na nogama zbog navale adrenalina i straha. Kroz glavu su mu poput bljeska prolazile jasne slike: crveni rukav zgužvan iznad zlatnožutog ručnog sata, crna rukavica stišće svijetlu dršku pištolja, plavičasta svjetlost izlazećeg sunca na tamnom čeliku oružja. Crni predmet imao je čudnovat odsjaj, ali pištolj je praktički blistao.

A zatim je prst povukao okidač.

Jimmy dobro zna kako funkcionira pištolj. Oružje je bilo nabijeno, a metak u cijevi. Opruga okidača aktivirala je udarnu iglu. Udarna igla zabila se u kapislu. Kapisla je zapalila barut. Metak je izletio iz cijevi. Čahura je izletjela iz ležišta.

Donova glava je eksplodirala.

Jimmy se nije morao prisjetiti događaja. Nasilje kao da mu se urezalo u mrežnicu oka, pa je ugledao slike kad bi žmirnuo. Jimmy je gledao Dona, potom je gledao pištolj, a zatim je promatrao kako Donov obraz poprima boju i teksturu trulog voća.

Klik-klik.

Pištolj se zaglavio. U suprotnom, Jimmy sad ne bi jurio po ulici. Ležao bi u sporednoj uličici uz Dona, kondome i opuške, na iglama koje ih bodu.

Ulica Gilmer. Courtland. Piedmont. Još tri ulice. Njegova koljena neće izdržati još tri ulice.

Jimmy nikad nije zurio u cijev pištolja koji je pucao u njega. U bljesku su eksplodirale zvijezde, a milijuni sićušnih komadića sunca obasjali su mračnu uličicu. Odzvanjalo mu je u ušima. Oči su ga pekle od baruta. Istodobno, nešto ga je zapljusnulo po koži, baš poput vrele vode, a on je znao i bio svjestan toga da ga je po prsima, vratu i licu zapljusnula krv, da su ga zasuli komadići kostiju i mesa. Na jeziku je osjetio okus krvi. Zubima je drobio krhotinu kosti.

Krv Dona Wesleya. Kost Dona Wesleya.

Postao je zaslijepljen.

Kad je Jimmy bio dječak, majka mu je znala reći da povede sestru na bazen. Ona je bila malena. Zbog mršavih i blijedih ruku i nogu koje su stršale iz malenog kupaćeg kostima, Jimmyju se doimala kao sitna bogomoljka. U bazenu bi šakama zagrabio vodu i rekao da je ulovio bubu. Iako je bila djevojčica, voljela je promatrati bube. Doplivala je do njega, a on bi stegnuo šake i zapljusnuo je vodom po licu. Ona je vrištala i vrištala. Katkad bi zaplakala, ali on bi ju ipak nasamario kad bi drugi put bili u bazenu. Jimmy je pomislio da nije učinio ništa loše — pa ona je uvijek bila lakovjerna. Nije se radilo o njegovoj okrutnosti. Radilo se o njezinoj gluposti.

Gdje je ona sad? On se nada kako je sigurna i u krevetu. Iskreno vjeruje da čvrsto spava. Njegova mlađa sestra također radi u policiji. Izlaže se opasnosti. Jimmy bi možda i nju jednog dana mogao nositi po gradu. S njezinim mlitavim tijelom na leđima teturao bi po ulici, udario koljenom u asfalt, a slomljeni ligamenti prasnuli bi kao čembala.

Jimmy je ispred sebe ugledao blistav znak: bijelo polje i crveni križ u sredini.

Bolnica Grady.

Htio je zaplakati. Htio se srušiti na tlo. Međutim, njegovo breme nije bilo lakše. Don je postao još teži. Posljednjih dvadesetak metara je najnaporniji put u Jimmyjevom životu.

Skupina crnaca u svjetloljubičastoj i zelenoj odjeći stajala je kod znaka. Pripijene, zvonaste hlače, ulašteni vrhovi cipela. Gusti

zalisci. Tanki brčići. Automobili marke Cadillac parkirani na nekoliko metara od njih. Rano ujutro ispred bolnice uvijek čekaju svodnici. Puše tanke cigare, promatraju izlazak sunca i čekaju da pokrpaju njihove cure, kako bi ih poslali u jutarnju vrevu grada.

Nitko nije htio pomoći dvojici okrvavljenih policajaca koji su teturali prema ulazu. Zurili su u njih s uperenim cigarilosima u ustima.

Jimmy se naslonio na staklena vrata. Netko ih je zaboravio zaključati, pa su se rastvorila. Poskliznuo se i naglavačke pao u čekaonicu, baš kao da mu je netko podmetnuo nogu. Donovi kukovi zabili su se u njegova prsa. Jimmy je osjetio kako mu rebra pritišću srce.

Pogledao je oko sebe. Pedesetak osoba buljilo je u njega. Šutjeli su, a telefon je zvonio negdje duboko u operacijskoj sali. Zvuk je odjekivao iza zatvorenih vrata.

Bolnica Grady. Nakon više od deset godina borbe za građanska prava, ništa nije ostvareno. Čekaonica je i dalje podijeljena: crnci na jednoj, a bijelci na drugoj strani. Kao i svodnici kod prometnog znaka, svi su zurili u Jimmyja, Dona Wesleya i potok krvi koji je tekao ispod njih.

Jimmy je ležao na Donu. Neugodan prizor, muškarac leži na muškarcu. Policajac na policajcu. Ipak, Jimmy je dlanom pokrio Donovo lice. Nije pokrio otvorenu ranu na obrazu, već dio lica koji je i dalje podsjećao na njegovog partnera.

»U redu«, mucao je Jimmy, iako je znao da ništa nije u redu. Nikad više neće biti dobro. »U redu.«

Don je zakašljao.

Jimmyju se želudac zgrčio od tog zvuka. Bio je uvjeren da je taj čovjek mrtav. »Pozovite nekoga«, šapnuo je okupljenima, kao djevojčica koja preklinje. »Neka nam netko pomogne.«

Don je hroptao. Htio je nešto reći. Njegov obraz bio je zguľjen. Jimmy je vidio kako se jezik pomiće između smrskane kosti i zuba.

»U redu«, tiho je cvilio Jimmy. Još jednom je pogledao oko njih. Nije bilo bolničarki ni liječnika, nitko nije pozvao pomoć. Nitko nije gledao u njega. Nitko se nije javio na prokleti telefon.

Don je još jednom počeo hroptati. Jezik mu je skliznuo iz čeljusti.

»U redu«, ponovio je Jimmy. Suze su mu tekle niz obraze. Osjetio je mučninu i vrtoglavicu. »Sve će biti u redu.«

Don je naglo udahnuo, kao da je iznenađen. Nekoliko sekundi zadržao je zrak u plućima, a zatim je dugo i zlokobno izdahnuo. Taj zvuk vibrirao je i u Jimmyjevim prsima. Zapuhnuo ga je Donov dah, vonj duše koja napušta tijelo. Boja njegove puti kao da nije izbljedjela, već se zgusnula poput vrča hladnog mlijeka. Njegove usne bile su tamne, mrtvački plave boje. Bijelo neonsko svjetlo urezalo je pruge na zelenkastim šarenicama.

Tama je prekrila Jimmyja. Stegnula mu je grlo, a zatim polako zarinula ledene prste u njegove grudi. Otvorio je usta kako bi udahnuo, a zatim ih je naglo zatvorio u strahu da ne proguta Donovu sablast.

Telefon je i dalje zvonio u daljini.

»Sranje«, mrmljala je starica. »Sad sigurno neću dočekati red za doktora.«

**PRVI DAN
PONEDJELJAK**

1.

Maggie Lawson bila je u spavaćoj sobi, na katu, kad je začula zvonjavu telefona u kuhinji. Pogledala je na sat. Zvonjava telefona rano ujutro uvijek je loš znak. Zvukovi iz kuhinje odjeknuli su na stubištu: škljocanje slušalice podignute s kućišta telefona, prigušeni glas njezine majke, lupkanje telefonske žice po podu dok ona hoda prostorijom.

Na linoleumu su nastale isprekidane sive linije, a sve zbog toga što je Delia Lawson bezbroj puta hodala amo-tamo po kuhinji slušajući loše vijesti.

Razgovor nije trajao dugo. Delia je spustila slušalicu. Škljocaj je glasno odjeknuo u kući. Maggie prepoznaje svaki šum koji stvara stara kuća. Znala je gdje se nalazi i što radi njezina majka u svakoj sobi: otvaranje i zatvaranje vrata hladnjaka, lupanje vratima ormarića, razbijanje jaja iznad zdjele, klik upaljača kad bi pripalila cigaretu. Cijeli život izučavala je njezina raspoloženja.

Maggie je znala što će se dogoditi. Maggie pamti da se Delia uvijek kocka dobrim i lošim vijestima. Neko vrijeme bi šutjela, a zatim bi se navečer, sutra — ili možda nakon jednog tjedna, Delia i Maggie posvađale. Čim Maggie otvori usta kako bi uzvratila, majka bi otkrila karte: dobile su opomenu za neplaćeni račun za struju,

smanjili su joj broj radnih sati u restoranu, treba popraviti mjenjač automobila, a Maggie prepirkom samo pogoršava situaciju. Za boga miloga, hoće li pustiti majku na miru?

Propast. Kuća je pobijedila.

Maggie je spremila dasku za glačanje. Oprezno je zaobišla naslaganu hrpu odjeće. Tog jutra ustala je u pet sati kako bi izglačala odjeću. Ona je Sizif u kućnom ogrtaču. Svaki ukućanin ima vlastitu odoru. Lilly u školi nosi zelenkastobijele kockaste suknje i žute jakne s gumbima. Jimmy i Maggie nose policijske odore, tamnoplave hlače i košulje dugih rukava. Delia nosi zelenu sintetičku haljinu na kopčanje iz restorana. A kad se vrate kući, obuku svakodnevnju odjeću, pa Maggie mora svaki dan spremati robu za osam, a ne četiri osobe.

Ona prigovara jedino kad to nitko ne čuje.

Začula je tiho struganje iz Lillyne sobe, kad je ova stavila iglu gramofona na ploču. Maggie je škrgutala zubima. *Tapestry*. Lilly neprestano sluša jedan te isti album.

Maggie je donedavno svako jutro pomagala Lilly da se odjene za školu. Navečer bi listale *Brides* magazin i izrezivale fotografije za vjenčanje iz snova. A kad je Lilly navršila trinaest godina, njezin se život, kao i na albumu Carole King, pretvorio u vječno sanjarenje uvijek drugačijih boja.

Pričekala je da Jimmy zalupa po zidu i vikne Lilly neka stiša to sranje, a zatim se prisjetila da je njezin brat bio u noćnoj smjeni. Maggie je pogledala kroz prozor. Jimmyjev automobil nije na kolnom prilazu. Začudo, nije ugledala ni susjedov kombi. Razmišljala je radi li i on u noćnoj smjeni. A zatim se prekorila zbog znatiželje — uostalom, nju se ne tiče što radi njezin susjed.

Sad bi trebala sići u kuhinju i doručkovati. Maggie je iz kose vadila viklere dok se spuštala stubištem. Zastala je točno na sredini. Mrtva točka akustike. Zvuk *Tapestry* je nestao. Ni glasa iz kuhinje. Kad bi Maggie ispravno izračunala, mogla je jednu minutu u tišini stajati na stubištu. Jedino je tada u čitavom danu uživala u potpunoj samoći.

Duboko je udahnula, polako izdahnula te se spustila u prizemlje.

Stara kuća u viktorijanskom stilu nekoć se doimala plemenitaški, ali sada se nisu zamjećivali tragovi stare slave. Fasada se raspadala. Natruple grede virile su ispod krovišta kao šišmiši. Prozori su podrhtavali pri najslabijem povjetarcu. Kiša bi u potocima preplavila podrum. Svaki zakutak kuće označen je svojevrsnom crnom tetovažom koja se širila zbog dotrajalih instalacija i trajavih popravaka.

Kuhinja je i usred zime bila vlažna. U svako godišnje doba zaudarala je po prženoj slanini i dimu cigareta. Vonj se širio od štednjaka. Delia se nagnula nad aparatom za kavu. Kad Maggie pomisli na majku, prisjeti se kuhinje: istrošeni kućanski aparati blijedozelene boje, napuknuti žućkasti linoleum na podu, crni tragovi od upaljenih cigareta što ih je njezin otac ostavio na ultrapasom obloženoj radnoj plohi.

Delia je, kao i uvijek, ustala prije Maggie. Nitko ne zna što Delia radi rano ujutro. Vjerojatno psuje boga zbog toga što se probudila u istoj kući, s istim problemima. Nepisano je pravilo da ne silaziš u prizemlje dok ne začuješ bućkanje jaja u zdjeli. Delia je uvijek pripremala obilan doručak, a to je njezina navika iz djetinjstva u doba velike depresije, kad je doručak često bio jedini obrok u danu.

»Lilly je ustala?« upitala je Delia, ne osvrnuvši se — znala je da je Maggie iza nje.

»Jest«, rekla je Maggie. Ponudila je pomoć, kao i svakog jutra. »Mogu li nešto učiniti?«

»Ne.« Delia je nabola slaninu na vilicu. »Susjedov kolni prilaz je prazan.«

Maggie je pogledala kroz prozor, glumatajući kako ne zna da kombi Leeja Granta nije parkiran na svome mjestu.

»Još nam je samo potrebno da djevojke non-stop ulaze i izlaze iz te kuće«, rekla je Delia.

Maggie se naslonila na radnu plohu. Delia se doima iscrpljeno. Čak ni njezina kovčava smeđa kosa nije mirovala u pundi na vrhu

glave. Svi su radili prekovremeno kako bi platili školarinu za Lilly, koja je pohađala privatnu školu. Nitko nije htio da se vozi autobusom u geto na drugi kraj grada. Još četiri godine trebaju otplaćivati školarinu, udžbenike i školske odore, a zatim će Lilly maturirati. Maggie se pribojavala da majka neće izdržati to razdoblje.

U djetinjstvu, Delia je vidjela kako se otac ustrijelio u glavu zbog toga što je propala obiteljska tvrtka. Njezina majka prerano je umrla jer je naporno radila na zadružnoj farmi. Dva brata umrla su od dječje paralize. Zacijelo je smatrala kako je pronašla zlatni rudnik kad se udala za Hanka Lawsons. Nosio je odijelo, imao dobar posao i automobil, a kad se vratio kući s Okinawe, patio je od PTSP-a te se otada liječi u duševnoj bolnici.

Maggie je vrlo slabo poznavala oca, premda je vidjela kako se trudi da između odlazaka u bolnicu vodi normalan život. Kad se Lilly rodila, u dvorištu je sastavio ljuljačku. Jednom je na rasprodaji kupio nekoliko kanti sive boje, pa su nakon trideset šest sati neprekidnog rada sve prostorije u kući poprimile boju nosača aviona. Vikendom je kosio travnjak dok bi ispijao šest piva, a kosilicu bi ostavio na mjestu na kojem je ispio posljednju limenku. Jednom, kad je sniježilo, a Maggie je ležala bolesna od gripe, donio joj je zdjelu snijega kako bi se mogla igrati u kupaoni.

»Maggie, za boga miloga.« Delia je kucnula vilicom po tavi.
»Nemoj stajati besposlena.«

Maggie je s radne plohe uzela tanjure i pribor za jelo te ih odnijela u blagovaonicu. Lilly je sjedila za stolom. Maggie se začudila jer se Lilly zadubila u udžbenik. Prošla godina baš i nije označila početak zrelosti za trinaestogodišnju Lilly, već je više bila kao audicija za film *Egzorcist*.

Ipak, Maggie nije mogla dići ruke od mlađe sestre. »Jesi li dobro spavala?«

»Super.« Lilly je nehajno salutirala zureći u knjigu. Kosu je svezala u konjski rep. Njezina smeđa kosa ima nijansu boje između sivkastosmeđe Delie i tamnosmeđe Maggie.

»Super, odlično.« Maggie je stavila tanjur uz Lillyn lakat. Gurnula ju je bokom. »Što učiš?« Još jednom ju je gurnula bokom. I

još jednom. Lilly nije reagirala, pa je počela pjevušiti početak pjesme *I Feel the Earth Move*, gurkajući je bokom.

»Prestani.« Lilly se nagnula nad knjigom. Nosom je praktički dodirnula stranicu.

Maggie je sjela za stol sučelice njoj. Pogledala je Lilly, koja je buljila u istu točku na stranici otkad je Maggie došla.

»Pogledaj me«, rekla je Maggie.

»Učim.«

»Pogledaj me.«

»Imam test.«

»Znam da si mi opet uzela maskaru.«

Lilly ju je pogledala. Oči je iscrtala napadno kao Kleopatru.

»Mala, ti si predivna. Ne treba ti šminka«, tiho je rekla.

Lilly je kolotala očima.

Maggie nije odustala. »Ne shvaćaš kakvu poruku šalješ dečkima... našminkana u tim godinama.«

»A ti sigurno znaš.«

Maggie je stavila dlan na stol. Razmišljala je o tome kad je njezina draga sestra naučila kako se bacaju bodeži.

Otvorila su se i kuhinjska vrata. Delia je nosila nekoliko pladnjeva s palačinkama, jajima, slaninom i kruhom. »Imaš dvije sekunde da se umiješ i obrišeš to sranje s lica — prije nego što uzmem remen tvog oca.« Lilly je izjurila iz sobe. Delia je bučno odložila pladnjeve na stol. »Vidiš li čemu si je naučila?«

»Zbog čega sam...«

»Ne budi bezobrazna.« Delia je iz džepa na pregači izvadila kutiju cigareta. »Imaš dvadeset dvije godine, Margaret. Zbog čega imam dojam da u mojoj kući žive dvije tinejdžerke?«

»Dvadeset tri«, procijedila je Maggie.

Delia je upalila cigaretu i ispuhнула dim kroz stegnute čeljusti. »Dvadeset tri«, rekla je. »Kad sam bila u tvojim godinama, bila sam udana i imala dvoje djece.«

Maggie se suspregnula da ne odbrusi majci što je ona od toga dobila.

Delia je s jezika uklonila mrvicu duhana. »To oslobođenje žena je za bogate cure, a tvoja je jedina prednost lijepo lice i vitki stas. Moraš oboje iskoristiti prije nego što ih izgubiš.«

Maggie je čvrsto stegnula usta. Zamislila je kutiju prepunu izgubljenih lica i stasova tridesetogodišnjih žena duboko u skladištu.

»Slušaš li me?«

»Mama«, mirno je rekla Maggie. »Ja volim svoj posao.«

»Lijepo je raditi posao koji voliš.« Delia je stavila cigaretu između usana. Duboko je udahnula i zadržala dim u plućima. Pogledala je u strop i odmahнула glavom.

Maggie je pomislila da će se tog jutra igra odviti brže. Majka je promiješala karte prije nego što je na stol stavila onu s lošom vijesti: zbog čega tratiš svoj život? Završi školu za medicinske sestre. Zaposli se u uredu. Pronađi posao na kojem ćeš upoznati muškarca koji te neće gledati kao drolju.

Umjesto toga, Delia je rekla: »Jutros je ubijen Don Wesley.«

Maggie je stavila dlan na grudi. Srce joj je kucalo kao da kobilica drži u šaci.

»Ustrijeljen je u glavu. Umro je dvije sekunde nakon dolaska u bolnicu«, rekla je Delia.

»A Jimmy...«

»Zar bih razgovarala s tobom o Donu Wesleyu da je Jimmy ranjen?«

Maggie je duboko udahnula i nakašljala se. Soba je bila puna dima i jakih mirisa od kuhanja. Htjela je otvoriti prozor, ali otac ih je zapečatio bojom.

»Kako?« promucala je Maggie. »Kako se to dogodilo?«

»Ja sam samo majka. Zar bi meni oni išta rekli?«

»Oni«, rekla je Maggie. Njezin stric Terry i njegovi prijatelji. Zbog njih Delia nije bila iznenađena. Srećom, postoji prečica. Maggie je ispružila ruku kako bi uključila radio.

»Nemoj«, rekla je Delia. »Na vijestima ćemo saznati samo ono što već znamo.«

»Što znamo?«

»Prestani, Margaret.« Delia je otrešla pepeo u šaku. »Jimmy je dobro. To je jedino bitno. A ti budi ljubazna prema njemu kad se vrati kući.«

»Naravno...«

Začule su kako se na kolnom prilazu zatvaraju vrata automobila. Prozorska stakla stresla su se od udara. Poželjela je da se susjed vratio kući s posla. A zatim je čula korake ispod nadstrešnice otvorene garaže i na stubama. Kuhinjska vrata otvorila su se, ali ne i zatvorila.

Znala je da je došao stric Terry i prije nego što ga je ugledala. On nikad za sobom ne zatvara dvorišna vrata. Kuhinja za njega nije prava prostorija, već jedna od onih stvari koje su nužne ženama, a muškarci o tome ne žele znati ništa. Poput vlažnih maramica i ljubića.

Iako je bio početak dana, Terry Lawson zaudarao je po alkoholu. Maggie je nanjušila piće prije nego što je prišao. Klatio se na vratima blagovaonice. Nosio je odoru policijskog narednika, ali košulja je bila raskopčana te se vidjela bijela potkošulja. Pramenovi kose stršali su iz ovratnika. Izgledao je kao da je spavao u automobilu s bocom viskija, koju je držao između koljena. Zacijelo je bio u automobilu kad je na policijskom radiju saznao za Dona Wesleya.

»Sjedni. Doimaš se mrtav umoran«, rekla je Delia.

Terry je protrljao čeljust promatrajući nećakinju i šurjakinju. »Jimmy će ubrzo doći. Mack i Bud paze na njega.«

»On je dobro?« upitala je Maggie.

»Naravno da je dobro. Ne budi histerična.«

Maggie je suspregnula napad histerije. »Trebao si me nazvati.«

»Zbog čega?«

Maggie je bila zapanjena. Nije bitno što je Jimmy njezin brat, a Don Wesley prijatelj. I ona je policajka. Ako policajac završi u

bolnici, moraš poći k njemu. Daješ krv. Čekaš vijesti. Tješiš obitelj. Sve je to njezin posao. »Trebala sam biti u bolnici.«

»Zbog čega?« rekao je. »Bolničarke su nam donijele kavu. Samo bi smetala.« Glavom je kimnuo Deliji. »Uzgred, rado bih popio kavu.«

Ona je otišla u kuhinju.

Maggie je sjela. I dalje je razmišljala o vijestima. Mrzi kad jedino od Terryja može saznati što se dogodilo. »Kako se to sve odvijalo?«

»Dogodilo se kao i uvijek.« Terry se sručio na stolac na čelu stola. »Upucao ga je neki crnjo.«

»Možda Strijelac?«

»Strijelac«, gundao je. »Govoriš budalaštine.«

»Striče Terry!« Lilly je utrčala u sobu. Zagrlila ga je i poljubila u obraz — ona se uvijek s Terryjem ponaša kao da je nekoliko godina mlađa.

»Jimmy je dobro, ali jutros je ubijen Don Wesley«, rekla joj je Maggie.

Terry je potapšao Lilly po ramenu. Prijekorno je pogledao Maggie. »Ja i dečki sredit ćemo toga gada. Ne brini se.«

»Nitko se ne brine.« Delia je donijela Terryju kavu. Stavila je šalicu na stol i pružila mu novine. »Jesu li Cal i ostali u redu?«

»Naravno da su u redu. Svi su dobro.« Terry je otvorio novine. Redakcija novina *Atlanta Constitution* očito je spavala kad je ubijen Don Wesley. Udarna vijest je o strukturnim promjenama koje je novi crnački gradonačelnik uveo u gradskoj vijećnici.

»Don je sada peta žrtva«, rekla je Maggie.

»Maggie«, rekla je Delia krenuvši u kuhinju. »Ne gnjavi strica.«

Pretvarala se da nije čula upozorenje. »To je Strijelac.«

Terry je odmahnuo glavom.

»Zacijelo su upali u zasjedu. Sigurno je...«

»Doručkuj«, rekao je. »Ako se želiš voziti na posao, moraš biti spremna da pođeš kad ja krenem.«

Lilly je držala ruku na Terryjevom ramenu. »Hoće li svi biti dobro, striče Terry?« upitala je ustrašenim djetinjim glasom.

»Ovo je ipak grad murjaka, draga. Majmuni neće preuzeti zoološki vrt.« Potapšao ju je po stražnjici. »Hajde. Jedi.«

Lilly se nikad nije prepirala s Terryjem. Sjela je na stolac i doručkovala.

Terry je bučno listao novine. Maggie je vidjela jedino njegovo kratko podšišano, pročelavo tjeme. Trebaju mu naočale. Čelo mu se naboralo dok je škiljio u rezultate utakmica.

Iz kuhinje su začuli glasan šum statike. Jimmyjev stari tranzistor. Iz malog zvučnika čuo se nerazgovijetan glas spikera.

»... vijest da je još jedan policajac ubijen na dužnosti...« Glas je utihnuo kad je Delia stišala tranzistor.

Maggie je znala da je majka ispravno postupila: ne trebaju slušati vijesti jer samo potvrđuju ono što već znaju. U posljednja tri mjeseca, četiri policajca u ophodnji ubijena su u ranim jutarnjim satima u središtu grada, na području postaje Five Points. Bili su u parovima. Nitko u središtu grada neće sam u ophodnju. Prvu dvojicu pronašli su u sporednoj ulici. Morali su kleknuti te su obojica smaknuti metkom u glavu. Drugu dvojicu pronašli su ispred ulaza za osoblje motela Portman. Identičan postupak. Ni tada nije bilo dojava. Ni svjedoka. Ni čahura. Ni otisaka prstiju. Ni osumnjičenih.

U policijskoj postaji, ubojicu su nazvali Strijelac iz Atlante. »Pristavila sam svježu kavu.« Delia je sjela za stol, što nije učinila odavno. Osvrnula se na stolcu i pogledala Terryja u oči, a to radi vrlo rijetko. »Reci mi što se točno dogodilo, Terrance.«

Terrance. Ime je visjelo u zraku u oblaku dima i masnoće od pržene slanine.

Terry se teatralno preišljao hoće li odgovoriti. Uzdahnio je i polako sklopio novine. Uredno ih je odložio na rub stola. Nije odgovorio na Delijino pitanje, već je ispružio prst kao da drži pištolj i uperio ga u svoje lice. Šutjeli su, a on je povukao okidač.

»Isuse«, šapnula je Lilly.

Sada ju nitko nije prekorio.

»Jimmy nije mogao ništa učiniti. Trčao je dvadeset ulica s Donom na leđima. Došao je u bolnicu, ali bilo je prekasno«, rekao je Terry.

Maggie je razmišljala kako njezin brat s ozlijeđenim koljenom trči po gradu. »Jimmy nije...«

»Jimmy je dobro«, rekao je Terry kao da im želi udovoljiti. »Njemu sad ne treba jato kokoši da kvocaju oko njega.«

Zatim je otvorio novine i iznova se zadubio u čitanje.

On ustvari nije odgovorio na Delijino pitanje. Samo je ugrubo opisao događaje, a iste detalje može se čuti i na radiju. Terry je točno znao kako je postupio. U ratu je bio marinac. Njegova trupa specijalizirala se za psihološko ratovanje. On je to učinio samo zbog toga što je mogao učiniti takvo što.

Delia se nije vratila u kuhinju, već je iz džepa na pregači izvadila cigaretu. Ruka joj je drhtala dok je kresala po upaljaču. Upalila je cigaretu te se umirila. Ispuhnula je dim kroz nos. Bore na licu Delie Lawson urezale su se zbog uvlačenja dima cigareta: tanke linije u kutovima usta, upali obrazi, duboka crta između obrva. Čak je i kosa prošarana sivkastom bojom dima koji se izvijao iz cigarete. Ima četrdeset pet godina, a kad se osjeća sjajno, doima se kao da ima šezdeset. Sad se doimala dvostruko starijom, kao da je već zakoračila u grob.

Da, kao što će Don Wesley ubrzo zakoračiti u grob.

Maggie je znala da je partner njezinog brata običan vojnik koji se nedavno vratio iz Vijetnama, nesposoban za bilo koji posao na kojem se ne nosi pištolj. Njegova obitelj potječe iz donje Alabame. Unajmio je stan kod Avenije Piedmont. Vozi tamnocrveni Chevelle. Ima djevojku, američku Indijanku koja je hipi, govori o »čovjeku« i ne prigovara kad je Don tuče, a sve zbog toga što je u džungli proživio svakojake strahote.

A sad je sve to nebitno zbog toga što je mrtav.

Terry je tresnuo šalicu na stol. Kava se prolila po bijelom stolnjaku. »Mogu li i ja doručkovati?«

Delia je ustala. Uzela je njegov tanjur i natrpala ga hranom, premda je Terry ujutro najčešće mamuran i nema teka.

Stavila je tanjur ispred njega. »Terry, molim te. Možeš li mi reći što se dogodilo? On je moj sin. Moram saznati.«

Terry je pogledao Maggie u oči, a zatim je gledao svoju polupraznu šalicu.

Dopustila je sebi luksuz da glasno uzdahne, a zatim je ustala da donese svježu kavu sa štednjaka. Čim je izašla iz sobe, Terry se raspričao.

»Ništa se nije događalo do kraja njihove smjene. Zatim su zaprimili šifru četrdeset četiri kod Ulice Whitehall na području postaje Five Points. Mogućnost oružane pljačke.« Pogledao je Maggie u oči kad se vratila u sobu, kao da pet godina ne sjedi za volanom patrolnog vozila. »Došli su i pregledali mjesto. Prednja i stražnja vrata bila su zaključana. Službenim kanalom dojavili su da je sve čisto. A zatim...« Slegnuo je ramenima. »Neki tip pojavio se iza ugla. Pucao je Donu u glavu i zbrisao. Ostalo znate. Jimmy je učinio sve što je mogao. Nije bilo dovoljno.«

»Jadni Jimmy«, mrmljala je Lilly.

»Nitko nije jadan«, odbrusio je Terry. »Jimmy Lawson sposoban je paziti na sebe. Jasno?«

Lilly je smjesta kimnula glavom.

»Upamti moje riječi.« Terry je prstom upro u novine. »Ovo je rat između rasa, kratko i jasno. O njemu nećeš čitati u novinama ni slušati na vijestima. Vidimo ga na ulicama. To sam rekao prije deset godina. Daj im ovlasti i oni će se obrušiti na tebe kao bijesni psi. Danas pod hitno moramo preuzeti kontrolu.«

Maggie se naslonila na dovrtak. Od muke je kolutala očima. Taj govor čula je bezbroj puta, pa bi ga mogla i recitirati s Terryjem. On mrzi svakoga. Pripadnike manjina koji onedavno upravljaju gradom, kao i izdajnike koji su im pomogli da osvoje

vlast. Prepušteni sami sebi, Terry i njegovi pajdaši iskopat će tunel do Kine i sve ih pobacati u njega.

»Tko je dojavio šifru četrdeset četiri?« Maggie je isprva bila zatečena tim pitanjem, a zatim je shvatila da ga je ona izgovorila. »Tko je prijavio oružanu pljačku?« upitala je.

Terry je otvorio i presavio novine ispred sebe.

Delia je ustala. Lupnula je Maggie po ramenu pošavši u kuhinju. Lilly je buljila u kajganu koja se već zgrušala na njezinom tanjuru. Maggie je sjela na stolac s kojeg je trenutak prije ustala majka. Natočila je kavu, ali nije mogla piti.

Zbog dojave o oružanoj pljački, Jimmy i Don otišli su u Five Points. Najuzi centar grada. Polazište za sustav adresiranja ulica. Mjesto na kojem je izgrađen prvi vodovod u Atlanti, mjesto na kojem je prije Američkog građanskog rata bila četvrt s bordelima. To mjesto križanje je pet ulica: Peachtree, Whitehall, Decatur, Marietta i Edgewood. Križanje je i u blizini državnog sveučilišta te nedaleko od ureda socijalne pomoći, ispred kojih svaki dan u dugom redu čekaju žene kako bi dobile kupone. Mnoge se vraćaju i noću, kad su pogašena svjetla na neboderima, a jedini muškarci koji se muvaju naokolo voljni su platiti kako bi se družili s njima.

Maggie je znala kako će policija reagirati na Donovo ubojstvo. Krenut će u racije po cijelom gradu. Svake noći zatvor će biti prepun, a mušterije u strahu da potraže prostitutke. Loše za poslovanje. Svi se hvale kako nikad nisu razgovarali s policijom, ali kad je poslovanje ugroženo, odasvud će dogmizati cinkeri.

To je do sada bio najčešći scenarij. Slučaj Strijelca je drugačiji. Nakon svakog ubojstva, mobilizirana je čitava policija da zatvori grad i svaki put, nakon početne euforije, cinkeri bi se polako povukli, a na ulicama se iznova poslovalo kao uvijek — svi su iščekivali novo ubojstvo policajca.

Nije riječ o pukom fatalizmu; 1970-ih bilo je loše desetljeće za policajce. Atlanta je pretrpjela najviše gubitaka. U protekle dvije godine uhvatili su petoricu ubojica policajaca, ali samo jedan uveden je u sudnicu. Ostali su doživjeli nesreće: jedan je nakon

uhićenja završio u komi, drugi se probudio u zatvorskoj ćeliji s nožem u bubregu, dok su preostala dvojica dovedena u bolnicu Grady zbog običnih bolova u trbuhu, a iz nje su izašli u vrećama za leševe.

Peti je iz sudnice izašao kao slobodan čovjek. Svi policajci u gradu pljunu i zatim prepričavaju tu priču. Povrh toga, Strijelac iz Atlante ima novu recku na remenu, pa će danas biti vrlo loš dan za sve koji se nađu s druge strane zakona.

Terry se nakašljao. Iznova je zurio u praznu šalicu.

Maggie je natočila kavu. Spustila je aparat za kavu na stol. Poravnala je nož i vilicu. Okrenula je šalicu ulijevo, pa udesno.

Terry je mrzovoljno gundao. »Želiš li nešto reći, princezo?«

»Ne«, odgovorila je Maggie, a zatim nadodala: »Što je s njihovim autom?« Jimmy i Don bili su u patrolnom vozilu. U to doba noći nitko nije pješice u ophodnji. »Zbog čega ga je Jimmy nosio na leđima? Zbog čega jednostavno nije...«

»Gume su bile probušene.«

Maggie se namrštila. »I četvorici drugih policajaca gume su bile uništene?«

»Nisu.«

Razmišljala je o razvoju događaja. »Netko je dojavio oružanu pljačku, rasjekao gume na njihovom autu i zatim pucao u Dona, ali nije ni dirnuo Jimmyja?«

Terry je odmahnuo glavom, buljeći u novine. »Prepusti slučaj detektivima, draga.«

»Ali...«, usprotivila se Maggie. »Strijelac je promijenio metodu djelovanja«, rekla je. »Ili se ipak ne radi o njemu. Netko oponaša Strijelca.«

Terry je još jednom odmahnuo glavom, ali sad je time upozoravao.

»Pripremam izlaganje o Američkom građanskom ratu«, rekla je Lilly.

»Jesu li se razdvojili kad je Don ustrijeljen?« upitala je Maggie.

Terry je uzdahnuo. »Ne napuštaš partnera. Čak i ti trebala bi znati to pravilo.«

»Dakle, Jimmy je bio s Donom?«

»Naravno da je bio s njim.«

»Klinci najčešće govore o djedovima i bakama, a ja...«

»Međutim, Jimmy nije ustrijeljen. Stajao je uz Dona, ili bar nedaleko od njega«, rekla je Maggie. U tome je velika razlika. U prijašnjim slučajevima, obojica su morali kleknuti te su pogubljeni, i to jedan nakon drugog. »Zar je Jimmy izvadio pištolj?« upitala je.

»Isuse Kriste!« Terry je lupio šakom po stolu. »Hoćeš li konačno umuknuti i pustiti me da pročitam novine?«

»Terry?« povikala je Delia iz kuhinje. »Odvod je opet začepljen. Možeš li...«

»Evo me odmah.« Gledao je Maggie u oči. »Zanima me o čemu razmišlja jedna tako čvrsta cura. Jesi li shvatila, Columbo? Zamijetila si nešto što je promaknulo dečkima koji rade taj posao dok si se još klatila u tatinim mudima?«

Maggie je pomislila da će bar imati opravdani razlog ako dobije šamar. »U drugim slučajevima sa Strijelcem, obojica su bili na koljenima. Ustrijeljeni su u glavu, smaknuti, jedan nakon drugog. Don je ustrijeljen. A zbog čega Jimmy nije tako završio?«

Terry se nagnuo iznad stola. Zapuhnuo ju je vonj viskija i znojnog tijela. »Smjesta prestani sa sranjima koja se događaju između tebe i tvog brata. Jesi li me čula?«

Maggie je osjetila kako se pod zaljuljao ispod nje. »Ne radi se o tome«, rekla je, a svi su znali o čemu je govorila.

»O čemu se radi?« upitao je Terry. »Zbog čega neprestano zapitkuješ?«

Htjela mu je reći da je ona policajka, da policajci rješavaju zločine postavljajući pitanja. Međutim, samo je nastavila: »Zbog toga što nije logično.«

»Logično«, frknuo je. »Otkad si baš ti logična?«

»Stigao je!« vrisnula je Lilly.

Svi su bili zatečeni njezinim povikom. Maggie je čula kako se Jimmyjev automobil zaustavlja na kolnom prilazu. Prigušivač je zahrđao. Auspuh je bučno kašljao, kao i Delia kad ujutro ustane iz kreveta.

Maggie je htjela krenuti van, ali Terry ju je ščepao za nadlakticu i prisilio da sjedne.

Znala je da se njemu ne može suprotstaviti. Maggie je jedino mogla osluškiavati. Isti zvuci kao i kad je Terry došao: lupanje automobilskih vrata, koraci u natkrivenoj garaži i na stubama. Kuhinjska vrata bila su otvorena, pa ih je Jimmy zatvorio. Zastao je nekoliko sekundi. Maggie je znala da se majka i sin gledaju u oči. Možda je Jimmy kimnuo glavom Deliji. Možda joj je dao policijsku kapu kako bi nečime bila zabavljena.

Kad je Jimmy ušao u blagovaonicu, Maggie je shvatila da on nema pojma gdje je njegova kapa. Nije nosio odoru. Nosio je zelenu bolničku pidžamu. Gornji dio bio mu je priljubljen na prsima. Lice bijelo kao kreda. Oči crvene. Blijede usne ispod brkova. Doimao se ukleto. Maggie se prisjetila očeva izgleda na dan kad se morao vratiti u bolnicu.

»Mack i Bud pobrinuli su se za tebe?« upitao je Terry.

Jimmy je samo kimnuo glavom. Dlanom je protrljao zatiljak. Tek se djelomično oprao — na vratu i licu ostale su mrlje sasušene krvi. Maggie je u zalisku zamijetila grudicu prljavštine.

Lilly je stavila dlanove na grudi. Oči su joj bile pune suza.

»Nemoj...«, rekao je Terry. Bilo je prekasno. Lilly je potrčala prema Jimmyju i zagrlila ga oko struka. Zagnjurila je lice u njegov trbuh i zajecala.

»U redu«, rekao je Jimmy hrapavim glasom. Tapšao je Lilly po leđima. Poljubio je djevojčicu u tjeme. »Hajde, idi u sobu. Ne smiješ zakasnuti u školu.«

Lilly se brzo odmaknula, kao što ga je i zagrlila, a zatim je pojurila u svoju sobu. Njezini koraci odjekivali su na golim drvenim stubama. Za trenutak se činilo da će i Jimmy pojuriti za njom, a zatim je opustio ramena, pognuo glavu i gledao u pod.

»Ne želim razgovarati o tome«, rekao je.

»A mi ne želimo slušati«, rekla je Delia. Stajala je iza njega. Htjela je staviti ruku na Jimmyjevo rame, ali se u zadnji čas predomislila. Općenito, njihova majka jedino iskazuje ljubav kad ih dotjeruje. Prstima zagladi nabore na Lillynoj vesti. Skida vlasi s Maggie odore. A sada je iz Jimmyjeva zaliska iščeprkala grudicu prljavštine.

Delia je zurila u grudicu na prstima, a Maggie je po izrazu njezina lica shvatila da to nije prljavština. Delia je stisnula šaku i stavila je u džep pregače.

»A vi, pojedite doručak prije nego što se ohladi. Ne smijemo bacati hranu«, rekla je.

Jimmy je šepajući sjeo na svoje mjesto za stolom. Lice mu se zgrčilo kad bi se oslonio na lijevu nogu. Maggie mu je htjela pomoći. Željela je jurnuti prema njemu, kao i Lilly, pa zagrliti brata.

Međutim, znala je da ne smije.

»Eto.« Delia je skuhala kavu za Jimmyja. Zatim je jednom rukom napunila njegov tanjur. Druga šaka bila je stisnuta u džepu pregače. »Treba li nekome još nešto?«

»Ne treba«, rekao je Terry i odmahnuo rukom.

»Kajgana se ohladila«, rekla je Delia. »Pripremit ću novu.« Vratila se u kuhinju.

Maggie je gledala brata u oči zbog toga što je znala da on neće pogledati nju. Bijede mrlje krvi na njegovoj koži podsjetile su je na doba kad je bio prištavi tinejdžer. Vidjela je da je Jimmy plakao. Ne sjeća se kad je zadnji put vidjela brata kako plače. Prošlo je bar osam godina.

»Jutros si propustio *Tapestry*«, rekla je Jimmyju.

On je gundao i vilicom trpao kajganu u usta.

»Otoru sam ti spremila u ormar«, dodala mu je.

Jimmy je mljackao. »Kragna je previše uštirkana.«

»Oprat ću je nakon posla. U redu?«

Trpao je kajganu u usta.

»Ostavi je u mojoj sobi.« Maggie nije shvatila zbog čega je nervozna. Nije mogla zašutjeti. »Očistit ću je kad se vratim s posla.«

Terry je siktao kako bi ušutkao djevojku.

Maggie ga je poslušala, ali ne zbog Terryja, već zbog Jimmyja. Ustrašila se da će nešto pogrešno reći i pogoršati stanje svog brata. To joj ne bi bio prvi put. Između njih stvorila se napetost koja se pojačavala kad bi se približili jedno drugom.

Šutjela je i slušala Jimmyja kako bučno, mehanički mljacka. Promatrala je kako se njegova čeljust steže kad bi zagrizao hranu. Doimao se poput stroja s gradilišta koji trpa kajganu u usta, žvače i zatim uzima još jednu turu. Njegovo lice bilo je bezizražajno, a pogled zastakljen. Zurio je u jednu točku na zidu ispred sebe.

Znala je u što je gledao. U sivu žbuku sa smeđom patinom od dima cigareta. U toj sobi boravi Hank Lawson u rijetkim razdobljima životarenja sa svojom obitelji. Čim bi se vratio kući, donio bi televiziju iz Delijine sobe i stavio uređaj na ormarić s pićima. Zatim je pušio cigaretu za cigaretom i gledao u ekran do kraja programa, sve dok ne bi emitirali himnu. Maggie bi katkad noću silazila u prizemlje popiti čašu vode, te bi ugledala oca kako zuri u američku zastavu koja se vijori na jednobojnoj pozadini.

Maggie je znala da Jimmy ne razmišlja o ocu. Možda se prijetio posljednje nogometne utakmice, života što ga je vodio prije nego što mu je protivnički igrač uništio koljeno. Maggie je stajala na prepunim tribinama. Promatrala je Jimmyja kako samouvjerenost istrčava na teren. Podigao je šaku. Publika je urlala. Skandirali su njegovo ime. On je njihov zlatni dečko, lokalni momak koji je uspio u životu. Njegova budućnost je zacrtana. Dobit će stipendiju za Sveučilište Georgia. Potpisat će ugovor za profesionalni tim, a kad ga drugi put ugledaju, Jimmy Lawson izlazit će iz noćnog kluba kao prava zvijezda, u bundi i pratnji dviju djevojaka.

A sada sjedi za stolom u majčinoj blagovaonici, lica umrljanog krvlju drugog muškarca.

»Evo.« Delia je stavila čisti tanjur pred Jimmyja. Stavila je i slaninu, kao i palačinke koje je obilno prelila sirupom — baš kako on voli.

»Mama.« Jimmy je mahnuo vilicom. »Dovoljno si napravila.«

Delia je sjela i zapalila cigaretu. Maggie je jela bez teka. Kajgana se ohladila. Masnoća na slanini se zgrušala. Maggie je gutala hranu — znala je da mora natrpati usta kako ne bi zapitkivala.

Nije mogla shvatiti što se točno dogodilo. Čim bi taj tip pristupio Jimmyju i Donu, osobito ako je crnac, oni bi smjesta, automatski, izvadili pištolje. Osnove preživljavanja. Don je dugo služio u Vijetnamu i njega ne mogu tek tako zaskočiti. A Jimmy je policajac od osamnaeste godine.

Maggie je pogledala brata koji je sjedio s druge strane stola. Možda se uspaničio. Možda je stajao obliven Donovanom krvlju i ukočen od straha, pa je jedino mogao pasti na tlo i pomoliti se da ostane na životu.

Maggie se prisjetila grudice prljavštine koju je majka iščeprkala iz Jimmyjeva zaliska. Komadić glave Dona Wesleya zacijelo je u kuhinjskoj kanti za smeće, na razbijenim ljuskama jaja i plastičnim pakiranjem slanine.

»Moram poći.« Terry je sklopio novine. »Naspavaj se, sinko. Nazvat ću te ako se nešto dogodi«, rekao je Jimmyju.

Jimmy je odmahnuo glavom prije nego što je Terry završio rečenicu. »Nema šanse. Neću spavati dok ne uhvatimo toga gada.«

»Naravno da ćemo ga uhvatiti.« Terry je namignuo Maggie, kao da s Jimmyjem ratuje protiv čitavog svijeta.

Možda je zbog toga i upitala brata: »Što se točno dogodilo?«

Terry je snažno stegnuo Maggie za koljeno te je od bola gotovo ostala bez daha. Kriknula je i ogrebla ga po nadlanci.

Stisnuo ju je još snažnije. »Što sam ti rekao o zadirkivanju brata?«

Bol je prostrujao kroz njezinu nogu. Usne su joj podrhtavale. Ona neće preklinjati. Ona ne može preklinjati.

»Ionako će sve čuti u postaji«, rekao je Jimmy, i to zbog toga što je bio nervozan, a ne zabrinut. »Hajde, Terry. Pusti je na miru.«

Terry je otpustio stisak.

»Isuse!« Maggie je protrljala koljeno. Duboko je disala i drhtala.

»Budi pristojna.« Delia je uklonila vlas s njezinog kućnog ogrtača. »Što se dogodilo, Jimmy?«

Slegnuo je ramenima. »Don je stradao. Ispalio sam tri metka. Strijelac je pobjegao. Potrčao sam za njim, ali nisam mogao ostaviti Dona.« Zatim se prisjetio i rekao: »Nisam ga dobro vidio. Crnac. Prosječne visine. Prosječne građe.«

Maggie je slušala i trljala koljeno. Tetiva je bolno pulsirala.

»Cal Vic natjerat će me da napadača podrobno opišem kako bi nacrtali portret.« Slegnuo je ramenima. »Ne znam što će s njim učiniti. Uličica je bila mračna. Sve se dogodilo u hipu.«

»Imaš sreće da i tebe nije ustrijelio«, rekla je Delia.

»Naravno da je pucao u mene«, iritantno je odbrusio Jimmy. »Pištolj se zaglavio. Htio je pucati u mene, ali nije ispalio metak. Sretni Lawson, zar ne?« Taj nadimak dobio je u srednjoj školi. »To sam ja. Srećković.«

Vidjelo se da Terryja razgovor živcira. »Sredi se. Vidimo se u postaji«, rekao je Jimmyju na odlasku.

»Moraš me odvesti u postaju«, panično je rekla Maggie.

»Zbog čega?«

Znao je zbog čega. Njezin auto je kod automehaničara cijeli tjedan. »Ne smijem zakasnuti na prozivku.«

»Moraš požuriti.« Terry ju je lupnuo novinama po ustima. »Ali... bolje ti je da držiš jezik za zubima. Jesi li me čula?«

Maggie je pokupila tanjure sa stola i polako ih odnijela u kuhinju. Na radnoj plohi ležao je Jimmyjev remen s opremom. Pištolj je bio u koricama za oružje.

Maggie je čula razgovor u blagovaonici. Terry je prostački komentirao nove studentice na policijskoj akademiji. Maggie je stavila tanjure u sudoper. Pustila je vodu kako se ne bi slijepili prije nego što ih Lilly opere.

Zatim je pogledala Jimmyjev remen s opremom.

Pažljivo je otkopčala korice oružja i izvadila revolver. Pregledala je bubanj. Nema praznih čahura. Maggie je uperila revolver u pod i onjušila udarnu iglu, okvir i donji dio bubnja uz cijev.

Nije nanjušila spaljeni bakar ni sumpor. Jedino je osjetila miris ulja za podmazivanje i čelika.

Maggie je spremila revolver i zakopčala korice. Pohitala je na kat pridržavajući se za rukohvat. Čula je Terryja i Jimmyja kako razgovaraju o bejzbolu i raspravljaju kako će domaći tim igrati bez Hanka Aarona. Njih dvojica uvijek mogu brbljati. Mogu razgovarati o bilo čemu, ali uz uvjet da je tema razgovora nebitna.

Slična je bila i činjenica da Jimmy Lawson nije pucao iz svog revolvera — bez obzira na ono što se jutros dogodilo u toj uličici.